

Sygn. akt I C 210/21 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2021 r.

Sąd Rejonowy w Szczytnie, I Wydział Cywilny,

w składzie następującym:

Przewodniczący:	asesor sądowy Marcin Borodziuk
Protokolant:	sekretarz sądowy Agnieszka Grabowska

po rozpoznaniu w dniu 14 czerwca 2021 r. w Szczytnie na rozprawie

sprawy z powództwa W. S.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w Ł.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w Ł. na rzecz powoda W. S. kwotę 17.267,20 (siedemnaście tysięcy dwieście sześćdziesiąt siedem 20/100) złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 23 lutego 2020 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.973,24 (trzy tysiące dziewięćset siedemdziesiąt trzy 24/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. z wpływem lub za 7 dni.

S.,(...)

Sygn. akt I C 210/21 upr.

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 14 czerwca 2021 r.

Powód W. S. wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego (...) S.A. w Ł. kwoty 18.731,70 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 30 stycznia 2021 r. do dnia zapłaty. Domagał się także zasądzenia na swoją rzecz kosztów procesu w wysokości dwukrotności stawki minimalnej określonej w normach przepisanych.

W uzasadnieniu swego stanowiska podniósł, że w dniu 17 listopada 2020 r. w wyniku kolizji drogowej uszkodzony został pojazd A. (...), będący własnością K. R.. Wymieniony zawarł z W. S. umowę pojazdu zastępczego na czas likwidacji szkody, po stawce 280 złotych netto za dobę do 14 dni oraz 260 złotych netto powyżej 14 dni. Ponadto powód świadczył poszkodowanemu usługę holowania po stawce 400 złotych brutto (powiększoną o stawkę załadunku i rozładunku – 300 złotych brutto) oraz usługę parkingu strzeżonego po stawce 35 złotych brutto dziennie. W związku z tym, że najem i parkowanie uszkodzonego pojazdu trwały do 22 stycznia 2021 r., powód wystawił fakturę na kwotę łącznie 24.711 złotych. Jednocześnie nabył od poszkodowanego wierzytelność odszkodowawczą wobec ubezpieczyciela. Wyplacone na etapie postępowania likwidacyjnego odszkodowania powód uważa za zaniżone.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na swoją rzecz od powoda kosztów procesu.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew wskazał, że w zakresie najmu pojazdu zastępczego roszczenie powoda wyczerpuje kwota 4.194,30 złotych, wyplacona wobec przyjęcia, że zasadny okres najmu trwał 31 dni. Informację o szkodzie całkowitej poszkodowany uzyskał bowiem już w dniu 11 grudnia 2020 r., a wypłatę z tego tytułu otrzymał w dniu 14 grudnia 2020 r. W ocenie pozwanego stawka najmu powinna zostać zweryfikowana do kwoty 135,30 złotych brutto, ze względu na propozycję najmu pojazdu zastępczego złożoną przez ubezpieczyciela. Ponadto stawka stosowana przez powoda nie ma charakteru rynkowego. W zakresie kosztów parkowania pojazdu uszkodzonego pozwany wskazał, że bezzasadne było oczekiwanie przez poszkodowanego na wypłatę odszkodowania, skoro do zbycia pozostałości pojazdu nie są potrzebne środki finansowe.

Podstawa faktyczna rozstrzygnięcia:

W dniu 17 listopada 2020 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego został uszkodzony pojazd marki A. (...), będący własnością K. R.. Sprawca kolizji miał zawartą umowę w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych z (...) S.A. w Ł.. K. R. działając za pośrednictwem pełnomocnika, W. S., zgłosił szkodę wymienionemu Towarzystwu w dniu 18 listopada 2020 roku.

(bezsporne)

Jeszcze w dniu zdarzenia poszkodowany wynajął u W. S. pojazd zastępczy marki V. (...), przy określeniu stawki najmu na kwotę 260 złotych netto za dobę w przypadku najmu trwającego powyżej 14 dni.

(dowód: umowa najmu, k. 21)

Po kolizji K. R. nie dysponował innym pojazdem, którym mógłby się przemieszczać w celu załatwiania swoich codziennych spraw. Jest on właścicielem pojazdu M. (...), który jednak jest niesprawny i z tych względów nie było możliwości poruszania się tym autem. Wymieniony upoważnił W. S. do kontaktu z ubezpieczycielem w sprawie najmu pojazdu zastępczego.

(dowód: zeznania K. R., k. 111v)

W odpowiedzi na zgłoszenie szkody w wiadomości e-mail ubezpieczyciel poinformował o możliwości skorzystania z samochodu zastępczego, podejmując się zorganizowania tego najmu. Wskazał, że jego oferta przewiduje brak opłat za odbiór/zdanie pojazdu w dwóch różnych miejscach, brak opłat za odbiór/zdanie pojazdu poza przedstawicielstwem danego podwykonawcy, możliwy wyjazd za granice kraju, usługę (...) -2-D., oraz brak limitu kilometrów. W propozycji stwierdzono też, że pojazd zastępczy, który miałby otrzymać K. R., byłby klasy właściwej dla auta, które zostało uszkodzone. W treści tej wiadomości wskazano dwa adresy e-mail: (...), oraz (...)

(dowód: akta szkody na płycie CD, k. 98)

W dniu 19 listopada 2020 r. W. S. wysłał na adres (...) zapytanie o markę pojazdu zastępczego, rocznik auta, jakie miałyby zostać wynajęte K. R.. Wskazał przy tym, że propozycja ubezpieczyciela nie zawiera warunków najmu.

(dowód: wydruk wiadomości e-mail z 19.11.2020 r., k. 29)

W okresie likwidacji szkody K. R. nie otrzymał informacji o możliwości zorganizowania pojazdu zastępczego ani od W. S., ani bezpośrednio od ubezpieczyciela.

(dowód: zeznania K. R., k. 111v)

W dniu 23 listopada 2020 r. przedstawiciel ubezpieczyciela dokonał wyceny szkody w systemie A., określając koszt naprawy pojazdu na kwotę 3.254,68 złotych. Jednocześnie wartość samego pojazdu oszacowano na kwotę 8.500 złotych. Następnie w dniu 24 listopada 2020 r. na zlecenie W. S. rzeczoznawca P. M. sporządził kalkulację kosztów naprawy pojazdu K. R. na kwotę 18.670,97 złotych.

(dowód: akta szkody na płycie CD, k. 98)

W dniu 25 listopada 2020 r. na zlecenie pracownika Towarzystwa (...), M. D., w portalu AutoOnline została zamieszczona oferta sprzedaży pozostałości pojazdu A. (...) będącego własnością K. R.. W wyniku przeprowadzonej licytacji uzyskana została kwota 1.600 złotych, a ważność tej oferty miała potrwać do 17 grudnia 2020 roku.

(dowód: akta szkody na płycie CD, k. 98)

Decyzją z 11 grudnia 2020 r. (...) S.A. w Ł. przyznał K. R. kwotę 3.300 złotych tytułem odszkodowania za uszkodzenie pojazdu. Kwota ta została przelana na jego rzecz w dniu 14 grudnia 2020 r. W uzasadnieniu decyzji stwierdzono, że naprawa pojazdu byłaby ekonomicznie nieuzasadniona. Wartość pojazdu przed szkodą określono na 8.500 złotych, a wartość wraku pojazdu na kwotę 5.200 złotych brutto.

(dowód: akta szkody na płycie CD, k. 98)

Pismem z 11 stycznia 2021 r. (...) S.A. w Ł. wyraziło gotowość dokonania dopłaty dodatkowej kwoty tytułem odszkodowania z tytułu uszkodzeń pojazdu na rzecz K. R., z zastrzeżeniem że nastąpi to w przypadku, gdyby wymieniony sprzedał pozostałości pojazdu.

(dowód: odpowiedź na reklamację z dnia 15 stycznia 2021 r., k. 103)

Kwota 260 złotych netto za dobę najmu pojazdu klasy D mieściła się w granicach stawek stosowanych na rynku lokalnym w okresie zdarzenia.

(dowód: oferty lokalnych przedsiębiorców N. k. 50, (...) C. k. 54, (...) O., k. 51, GlobalServis, k. 47-49, (...), k. 52-53)

Wynajęty pojazd zastępczy został zwrócony w dniu 22 stycznia 2021 roku. Następnego dnia K. R. zawarł z W. S. umowę przelewu wierzytelności, na podstawie której wymieniony przelał na jego rzecz wierzytelność z tytułu odszkodowania za najem pojazdu zastępczego, kosztów transportu pojazdu uszkodzonego oraz przechowywania pojazdu na parking strzeżonym wobec (...) S.A., odpowiedzialnego z uwagi na zawartą przez sprawcę szkody umowę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej.

(dowód: protokół zdawczo-odbiorczy k. 23, umowa przelewu wierzytelności k. 24)

Na etapie postępowania likwidacyjnego (...) Spółka Akcyjna w W. wypłacił W. S. kwotę 4.194,30 złotych, z tytułu szkody polegającej na najmie pojazdu zastępczego, przyjmując stawkę 135,30 złotych brutto za dobę najmu przez 31 dni, oraz 1.085 złotych tytułem opłaty za parking strzeżony, w tym samym okresie.

(bezsporne)

Wskazanie dowodów, na których oparł się Sąd oraz przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności:

Pomiędzy stronami bezsporna była odpowiedzialność ubezpieczyciela co do zasady za skutki zdarzenia z dnia 17 listopada 2020 roku.

Niniejsza sprawa, jako dotycząca roszczenia o świadczenie nieprzekraczające kwoty 20.000 złotych, podlegała rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym. Zgodnie z art. 505⁷ § 1 k.p.c. ilekroć ustalenie zasadności lub wysokości świadczenia powinno nastąpić przy zastosowaniu wiadomości specjalnych, od uznania sądu zależy powzięcie samodzielnej oceny opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy albo zasięgnięcie opinii biegłego.

Zdaniem Sądu zasięgnięcie wnioskowanego przez powoda dowodu z opinii biegłego było zbędne. Dyskusyjne jest, czy kwestia rynkowej wysokości stawki najmu pojazdu w każdej sprawie stanowi wiadomość specjalną, czy też co do zasady są to fakty znane Sądowi z urzędu, choćby z racji rozpoznawania wielu podobnych spraw.

Według doświadczenia (...) stawka 260 złotych netto za dobę jest adekwatnym świadczeniem w zamian za najem pojazdu zastępczego klasy D. Znajduje ona przy tym potwierdzenie w ofertach lokalnych przedsiębiorców, przy czym pojazdem najbardziej odpowiadającym uszkodzonemu był R. (...) wynajmowany po stawce 280 złotych netto/dobę (G. (...), (...)).

Tymczasem twierdzenia pozwanego co do zawyżonego charakteru stawki najmu nie zostały poparte jakimikolwiek dowodami, czy choćby szerszymi twierdzeniami w omawianym zakresie. Wymieniony ograniczył się do zakwestionowania stawki stosowanej przez powoda jako zawyżonej, oraz złożenia z odpowiedzią na pozew wydruków ze stron internetowych carforyou, fct24, oraz carfree, które wskazują co prawda na niskie dobowe stawki najmu stosowane przez te podmioty, jednak w niczym nie podważa to rynkowego charakteru samej oferty powoda. Pozwany nie przedstawił jakiegokolwiek argumentacji, która odnosiłaby się do stawek stosowanych przez podmioty, na które powołała się strona powodowa. Dołączone do pozwu cenniki wskazują na zbliżoną wysokość dobowych stawek najmu do oferty powoda, zaś ustalając rynkową stawkę najmu należy odwoływać się do najwyższej oferty na rynku, o ile nie odbiega wyraźnie od pozostałych stawek.

Ubocznie zauważyć należy, że sam pozwany nie domagał się przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego na wskazaną okoliczność.

W tych warunkach Sąd uznał, że sama lakoniczna argumentacja pozwanego nie powoduje potrzeby zasięgnięcia wiadomości specjalnych. Wobec całkowitego charakteru szkody oraz istnienia ugruntowanego poglądu orzecznictwa co do zasadności okresu najmu w zbliżonym układzie faktycznym, wiadomości specjalnych nie wymagało także rozstrzygnięcie tego, jaki był zasadny okres najmu pojazdu zastępczego.

Dodatkowo stan faktyczny sprawy ustalono w oparciu o dowody z dokumentów prywatnych, których autentyczność i treść nie były kwestionowane, a Sąd także z urzędu nie powziął wątpliwości w tym przedmiocie.

Nadto Sąd oparł się na dowodzie z zeznań świadka K. R., z których wynika, że nie miał on możliwości skorzystania z innego pojazdu w okresie najmu pojazdu zastępczego, jak również że nie dotarła do niego jakakolwiek propozycja najmu składana przez ubezpieczyciela.

Sąd nie opierał się na zeznaniach W. S., który sprzecznie z tym co podał sam poszkodowany zeznał, że informował go o propozycji najmu pojazdu zastępczego złożonej przez ubezpieczyciela. Okoliczność ta nie miała jednak decydującego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszego sporu, mając na względzie że ubezpieczyciel w odpowiedzi na zapytanie W. S. nie podał mu warunków najmu.

Wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku:

Powództwo było zasadne w przeważającej części.

Powód, będący cesjonariuszem wierzycelności poszkodowanego właściciela pojazdu, dochodził zapłaty odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego, w reżimie deliktowym, od pozwanego ubezpieczyciela sprawcy zdarzenia drogowego.

W myśl art. 805 k.c., świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody. Ramy obowiązku odszkodowawczego zakładu ubezpieczeń określają przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym oraz Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r. Nr 124, poz. 1152). Zgodnie z art. 34 ust. 1 tej ustawy, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem. Ustawa powyższa odsyła zatem do zasad odpowiedzialności odszkodowawczej określonych w Kodeksie cywilnym, w szczególności do art. 361-363 k.c.

W myśl art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (art. 361 § 2 k.c.). Z kolei art. 363 § 1 zd. 1 k.c. stanowi, że naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej.

Wskazać należy, że szkoda podlegała likwidacji w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (OC) posiadacza pojazdu mechanicznego, i to oznacza, że pozwany ubezpieczyciel zobowiązany jest do pokrycia wszelkich kosztów związanych ze szkodą. Zgodnie z zawartą umową odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel gwarantuje naprawienie szkody. W myśl art. 822 k.c., w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 k.c.), a wysokość odszkodowania powinna być określona według reguł określonych w art. 363 k.c.

W ocenie Sądu utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia stanowi szkodę majątkową. Niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego jest normalnym następstwem szkody w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. Samo tylko zaciągnięcie przez poszkodowanego zobowiązania do zapłaty czynszu najmu pojazdu zastępczego stanowi szkodę w rozumieniu art. 361 § 2 k.c., pozostającą w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym (zob. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2020 r., III CZP 63/19, LEX nr 2830567).

W orzecznictwie od lat podkreśla się przy tym, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego; nie jest ona uzależniona od niemożności korzystania z komunikacji zbiorowej (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 r. III CZP 5/11, 7 sędziów, OSNC 2012/3/28).

Pozwany wskazywał, że niezasadny był okres najmu pojazdu zastępczego wykraczający poza 31 dni. Ubezpieczyciel nie uwzględnił pierwszego dnia najmu z uwagi na to, że szkodę zgłoszono dopiero w dniu kolejnym, a przy tym uznał, że już po uzyskaniu informacji o całkowitym charakterze szkody, poszkodowany miał 7 dni na nabycie nowego pojazdu, przez co najem w późniejszym czasie określił jako nieuzasadniony.

Stanowisko pozwanego nie zasługuje na podzielenie.

W orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego w okresie niezbędnym do nabycia innego pojazdu mechanicznego, jeżeli odszkodowanie ustalone zostało w wysokości odpowiadającej różnicy pomiędzy wartością pojazdu mechanicznego sprzed zdarzenia powodującego szkodę, a wartością pojazdu w stanie uszkodzonym, którego naprawa okazała się niemożliwa lub nieopłacalna (tzw. szkoda całkowita – tak uchylił Sąd Najwyższy z dnia 22 listopada 2013 r., III CZP 76/13)

Podkreślić przy tym należy, że dopiero wypłata odszkodowania z tytułu uszkodzenia pojazdu umożliwia poszkodowanemu ewentualne nabycie nowego pojazdu mechanicznego. Nie ma on bowiem obowiązku zagospodarowania własnymi oszczędnościami (o ile takowe w ogóle posiada) tak, aby nabyć pojazd.

Wypłata odszkodowania powinna przy tym w pełni likwidować zaistniały uszczerbek w majątku poszkodowanego. Tymczasem w niniejszej sprawie ubezpieczyciel w dniu 14 grudnia 2020 r. dokonał wypłaty kwoty zaledwie 3.300 złotych. Z akt szkody w sposób niezbity wynika przy tym, że wartość wraku pojazdu została wyceniona w drodze licytacji na kwotę 1.600 złotych, a tym samym różnica wartości pojazdu przed kolizją i po niej (co wyznacza wysokość szkody) była ponad dwukrotnie wyższa, niż to wynika z decyzji ubezpieczyciela. W późniejszej korespondencji stron ubezpieczyciel sam zaakceptował przy tym wysokość szkody wynikającą z ustalonej w drodze licytacji wartości wraku, a jedynie uzależniał wypłatę dalszego odszkodowania od zbycia wraku pojazdu.

Stanowisko ubezpieczyciela w tym zakresie nie zasługuje na podzielenie. Jest rzeczą właściciela, czy zdecyduje się na sprzedaż pozostałości pojazdu, czy dokona ekonomicznie nieuzasadnionej naprawy, czy też pozostawi zniszczoną rzecz w swoim władaniu, choćby z powodów sentymentalnych. Uzależniając wypłatę pełnego odszkodowania od zbycia pojazdu, ubezpieczyciel sam przyczynił się do przedłużenia okresu najmu pojazdu, a tym samym powiększenia wysokości należnego z tego tytułu powodowi roszczenia.

Jednocześnie wskazać należy, że całkowicie bezpodstawne było nieuwzględnienie przez pozwanego pierwszego dnia najmu pojazdu zastępczego z powołaniem się na to, że poszkodowany zgłosił szkodę następnego dnia. Jest oczywistym, że zgłoszenie szkody nie powoduje niemożności korzystania z pojazdu, w przeciwieństwie do zdarzenia szkodowego, w wyniku którego uszkodzony zostaje pojazd.

Z tych względów Sąd uznał za zasadny pełen okres 67 dni najmu pojazdu zastępczego, co nie znajduje jednak odniesienia do roszczenia powoda w zakresie opłaty za pozostawienie w tym samym okresie uszkodzonego A. (...) na parkingu strzeżonym.

Słusznie podniósł bowiem pozwany, że uzyskując informację o całkowitym charakterze szkody poszkodowany miał możliwość (choć jak stwierdzono wyżej, nie obowiązek), zbycia wraku pojazdu. Parkowanie go w późniejszym okresie dłużej niż przez tydzień, w oczekiwaniu na wypłatę odszkodowania, nie może być określone jako celowe. Uzyskanie pieniędzy może mieć dla poszkodowanego znaczenie przy zakupie nowego pojazdu, ale jest zupełnie irrelevantne dla sposobu postąpienia z pozostałościami dotychczasowego auta. W związku z tym za zasadny okres parkowania należało uznać okres 32 dni, uwzględniając także pierwszy dzień parkowania, z powodów jak wyżej.

Pozwany zakwestionował wysokość dobowej stawki najmu oferowanego przez powoda, powołując się m. in. na przedstawienie propozycji najmu pojazdu zastępczego po znacznie niższej stawce.

W tym miejscu Sąd wskazuje, że oferta zorganizowania najmu pojazdu zastępczego przez ubezpieczyciela in abstracto nie może być traktowana jako niemająca znaczenia dla zasadności stawki najmu. W orzecznictwie słusznie przyjmuje się bowiem, że wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, przekraczające koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu, są objęte odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli ich

poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2017 r., III CZP 20/17, OSNC 2018/6/56).

W treści uzasadnienia przywołanej uchwały Sąd Najwyższy w pełni zasadnie przyjął, że w ramach ciężącego na poszkodowanym obowiązku minimalizacji szkody i współdziałania z dłużnikiem (ubezpieczycielem) mieści się obowiązek niezwłocznego zasięgnięcia informacji co do tego, czy ubezpieczyciel może zaproponować poszkodowanemu pojazd zastępczy równorzędny uszkodzonemu (zniszczonemu). Sąd ten stwierdził, że nie ma to jednak nic wspólnego z koniecznością poszukiwania przez poszkodowanego najtańszej oferty rynkowej najmu, nie jest bowiem istotne to, czy propozycja ubezpieczyciela jest najtańsza, lecz to, że jest przez niego akceptowana.

To na ubezpieczycielu spoczywa ciężar wykazania po pierwsze tego, że złożył propozycję, która wykraczała poza zwykły informacyjny charakter. Zdaniem Sądu nie sprostał temu ciężarowi pozwany, którego działalność podejmowana masowo, a dotycząca wysyłania wiadomości e-mail o możliwości najmu pojazdu zastępczego, nie spełnia przesłanki współdziałania i wystosowania do poszkodowanego propozycji co do kwestii najmu zastępczego. W przypadku osoby prowadzącej działalność gospodarczą (a taką jest ubezpieczyciel) wymagania co do należytej staranności są zwiększone w porównaniu z wymaganiami stawianymi osobom fizycznym. Prowadzenie działalności profesjonalnej uzasadnia oczekiwanie większej umiejętności, wiedzy, skrupulatności, rzetelności, zapobiegliwości czy zdolności przewidywania (art. 355 § 2 k.c.).

Podkreślić należy, że W. S. podjął z ubezpieczycielem kontakt i próbował uzyskać informacje na temat marki pojazdu, jaki miałyby zostać wynajęty poszkodowanemu, oraz warunków najmu. Z wiadomości e-mail przesłanej przez ubezpieczyciela nie wynikało bowiem, jaka jest dobowy stawka najmu i rodzaj oferowanego pojazdu, co uniemożliwiało ocenę, czy zachodziła potrzeba wymiany auta zastępczego dotychczas pozyskanego przez K. R., na auto proponowane przez ubezpieczyciela.

Bez większego znaczenia pozostaje przy tym okoliczność, na który z adresów e-mail podanych w potwierdzeniu zgłoszenia szkody W. S. skierował swoją wiadomość. Oba te adresy zostały wskazane jako przewidziane do kontaktu w sprawie likwidacji szkody, i bezspornie W. S. w późniejszym okresie otrzymywał wiadomości e-mail z adresu, na który wysłał swoją wiadomość.

Ponownie należy podkreślić, że ubezpieczyciel jest podmiotem profesjonalnym i powinien zorganizować obrót korespondencji w taki sposób, aby zapewnić sprawny proces likwidacji szkody. Skierowanie wiadomości na niewłaściwy adres e-mail uzasadniać mogło co najwyżej przekazanie tej wiadomości właściwej komórce organizacyjnej ubezpieczyciela. W takiej sytuacji powodowi można byłoby zarzucić winę w powstaniu zwłoki w likwidowaniu szkody. Jednakże nie może być mowy o zwłocie powoda w sytuacji, gdy pracownicy pozwanego zignorowali jego wiadomość z tego tylko względu, że trafiła na niewłaściwy adres e-mail (będący jednak adresem podanym do kontaktu).

Ostatecznie propozycja najmu nie została przez ubezpieczyciela uszczegółowiona, wobec czego nie określała warunków najmu pozwalających na podjęcie decyzji o skorzystaniu z niej. Powód już w treści pozwu zakwestionował przy tym możliwość zorganizowania przez pozwanego najmu pojazdu po stawce 135 złotych brutto za dobę, a pozwany nie zaferował na tę okoliczność jakichkolwiek dowodów. Bezspornie sam nie trudni się najmem pojazdów, wobec czego powinien przedstawić dowody możliwości zorganizowania tańszego najmu. W tej sytuacji pozwany ponosi ciężar niewykazania swoich twierdzeń procesowych stosownie do art. 6 k.c.

Wysokość odszkodowania za najem pojazdu zastępczego należało zatem określić według stawki dobowej w wysokości 260 złotych netto, którą z przyczyn opisanych w części uzasadnienia dotyczącej oceny dowodów, Sąd uznał za stawkę rynkową.

Powód niezasadnie dochodził zapłaty według stawki 280 złotych netto za okres do 14 dni, a tylko za późniejszy okres według stawki w kwocie 260 złotych netto. Skoro w umowie najmu posłużono się zwrotem „260 zł, jeżeli *czas najmu*

przekroczy 14 dni”, to nie sposób odnosić tego jedynie do okresu przekraczającego 14 dni. Wskazana w umowie kwota w sposób oczywisty odnosi się do całego czasu trwania najmu.

Reasumując, wysokość odszkodowania należało wyliczyć według stawki po 319,80 złotych brutto (260 zł netto + 23% vat) x 67 dni oraz 35 złotych brutto x 32 dni = 21.426,60 + 1.120 złotych = 22.546,60 złotych. Wskazaną kwotę należało pomniejszyć o wypłaconą na etapie postępowania likwidacyjnego kwotę 5.279,40 złotych (4.203,60 zł + 1.085 zł), co daje niezaspokojoną należność w wysokości 17.267,20 złotych.

Odnośnie roszczenia odsetkowego Sąd ustalił, że w dniu 18 listopada 2020 roku pozwany otrzymał zgłoszenie szkody z informacją o korzystaniu z pojazdu zastępczego przez poszkodowanego, a najem pojazdu zastępczego zakończył się 22 stycznia 2021 r., wobec czego 30 dni na spełnienie świadczenia upływało 23 lutego 2021 roku, a zatem do tego dnia ubezpieczyciel miał czas na spełnienie świadczenia (art. 817 § 1 k.c. i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, Dz.U.2019.2214 t.j. z dnia 2019.11.15). Od 23 lutego 2021 roku pozwany pozostaje w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia, wobec czego od tej właśnie daty na podstawie art. 481 § 1 k.c. należało zasądzić na rzecz powoda odsetki ustawowe za opóźnienie, liczone od kwoty należności głównej. Wskazanie 2020 r. stanowiło oczywistą omyłkę pisarską.

Biorąc powyższe pod rozwagę, na mocy powołanych wyżej przepisów prawa Sąd orzekł, jak w pkt I sentencji wyroku.

W pkt II powództwo zostało oddalone w pozostałym zakresie.

Orzeczenie o kosztach procesu Sąd wydał na podstawie art. 100 k.p.c. zd. drugie, dokonując ich stosunkowego rozdzielenia. Do kosztów poniesionych przez powoda należało wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika będącego radcą prawnym w kwocie 3.600 złotych (§ 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz.U.2018.265 j.t.), opłata od pozwu w kwocie 1.000 złotych, oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych. Pozwany poniósł 3.600 złotych tytułem kosztów zastępstwa przez radcę prawnego, oraz opłatę skarbową w kwocie 17 złotych. Łącznie strony poniosły koszty w kwocie 8.234 złotych. Powód wygrał w procesie w 92,1817%, wobec czego pozwany powinien ponieść z tej kwoty 7.590,24 złotych, a poniósł 3.617 złotych. W tej sytuacji powodowi należy się od pozwanego zwrot kosztów procesu w wysokości 3.973,24 złotych

Jednocześnie Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia żądania zasądzenia podwójnych kosztów zastępstwa procesowego, zważywszy na niski nakład pracy pełnomocnika powoda, wynikający z masowego charakteru pozwów i prostoty postępowania dowodowego w sprawach o odszkodowanie za najem pojazdu zastępczego w reżimie odpowiedzialności ubezpieczyciela OC posiadaczy pojazdów.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia o odsetkach naliczanych od kosztów procesu stanowił art. 98 § 1# k.p.c.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

S.,(...)